

Informasjonstap i regnskap

Artikkelen er forfattet av:

Dr. Oecon og statsautorisert revisor
Steinar S. Kvifte
EY

De siste par årene har informasjonstap («disclosure overload») stått i sentrum for mye debatt internasjonalt, og i flere land har mange selskaper gjort store strukturelle og innholdsmessige endringer i regnskapene sine.

I denne artikkelen redegjøres det for hvorfor mange mener gjeldende regnskapspraksis leder til informasjonstap. Hva som er årsakene til problemet og hvilke virkemidler som er tilgjengelige for å redusere informasjonstapet, diskuteres også.

Bakgrunn

Et av IASBs pågående prosjekter er gitt fellesbetegnelsen «Disclosure Initiative», «noteinitiativet» i fortsettelsen, og omfatter flere underprosjekter, herunder prosjekter der sluttproduktet er konkrete justeringer i enkeltstandarder (som IAS 1 *Presentasjon av finansregnskap* og IAS 7 *Oppstilling over kontantstrømmer*), et prosjekt som forventes å ende i et såkalt «Practice Statement» om anvendelse av vesentlighetstærskelen, og et prosjekt om prinsipper for tilleggsinformasjon, som muligens vil resultere i en ny samlestANDARD om presentasjon og noter.

IASBs noteinitiativ ble igangsatt etter flere år med økende fokus på informasjonstap i regnskapene som følge av stadig mer omfattende krav til noteinformasjon i

standarder og tilsynelatende stadig mindre kritisk anvendelse av de samme notekravene. De siste par årene har fokuset på informasjonstapsspørsmålet økt betraktelig blant standardsettere og regulerende myndigheter. Det er imidlertid brukerne av regnskapet som er kilden til kritikken, mens det er regnskapsprodusentene som faktisk må gjennomføre tiltak for å bedre informasjonsgivingen. Internasjonalt er det flere eksempler på selskaper som har gjort endringer de siste par årene, både innholdsmessig og strukturelt, for å redusere informasjonstapet. I Norge er det imidlertid få selskaper som har gjennomført tilsvarende endringer. Det er neppe fordi informasjonstap er mindre aktuelt i norske IFRS-regnskap.

Benevnelsen «informasjonstap» kan forstås på flere måter, men i sammenhengen her er det opplagt at det er tale om et tap som brukerne lider. Tap av informasjon gjør at brukerne i sin beslutningstaking må forholde seg til større usikkerhet, og usikkerhet øker premien brukeren krever ved investering. At informasjonstap i regnskapet er en sentral problemstilling er det således neppe noen uenighet om. Ved å redusere informasjonstapet vil selskapene redusere sin kapitalkostnad.

Hvordan?

Informasjonstap er i grunnen et spørsmål om brukerne av regnskapet får tilgang til den finansielle informasjonen som er relevant for deres beslutningstaking. Derfor er identifikasjon av relevante brukere, avgrensning av relevansbegrepet og kartlegging av type beslutninger, alle aktuelle problemsstillinger når informasjonstap diskuteres. For denne artikkelens formål er det tilstrekkelig å minne om at IASB har identifisert investorer, herunder långivere, og deres rådgivere som primærbrukere av regnskapet, og at relevans refererer til informasjonens evne til å endre en brukers beslutning, og at både investeringsbeslutninger og beslutninger som gjelder ledelse av en virksomhet («stewardship») anerkjennes som beslutninger der regnskapet

antas å representere en viktig informasjonskilde. I fortsettelsen omtales disse tre dimensjonene for enkelthets skyld som «relevans» (underforstått at ståstedet er de nevnte primærbrukernes perspektiver og beslutninger).

På dette bakteppet er en nærliggende vurdering at informasjonstap dreier seg om «for lite» informasjon, altså at regnskapet er mangelfullt fordi ikke all relevant informasjon er innarbeidet. For eksempel, dersom verdsettelse utgjør et vesentlig element i regnskapet, noe det vanligvis gjør, og regnskapet ikke gir informasjon om verdsettelsesmetoder, forutsetninger og usikkerhet, så bidrar det til informasjonstap.

Det er imidlertid motstykket til «for lite», altså «for mye», som i størst grad har vært gjenstand for debatt når informasjonstap har kommet på agendaen. Kort oppsummert har bekymringen vært at regnskapene er så omfangsrrike og inneholder så mye opplysninger at den relevante informasjonen «drukner» i støy, eller «clutter» som er det engelskspråklige begrepet som ofte brukes. Sagt på en annen folkelig måte, brukeren av regnskapet «ser ikke skogen for bare trær» ettersom detaljrikdommen og innslagene av irrelevant informasjon, for eksempel fordi den ikke er vesentlig, overskygger den relevante informasjonen.

Faktorer som bidrar til informasjonstap i regnskapene

«Generalitetsproblemet»

Prinsippnoten brukes ofte for å illustrere problemet. Veldig mange selskaper inkluderer i sine regnskap et utall av sider med generelle prinsippbeskrivelser, herunder beskrivelser av prinsipper som til og med selskapet ikke benytter. Det er blant annet vanlig at selskaper gir omfattende informasjon om hvordan oppkjøp behandles i regnskapet, til tross for at ingen oppkjøp har funnet sted i regnskapsperioden, eller i sammenligningsperioden. På toppen av dette er beskrivelsen ofte så generell at den i realiteten kun er en gjengivelse av den

TILGANG TIL RELEVANT INFORMASJON? Informasjonstap er i grunnen et spørsmål om brukerne av regnskapet får tilgang til den finansielle informasjonen som er relevant for deres beslutningstaking.

aktuelle standardens krav. Når notedelen i regnskapet innledes med en bekreftelse av at regnskapet er avlagt i samsvar med IFRS, er gjengivelse av standardkrav strengt talt overflødig. Dersom prinsippet skal være relevant, må den fokusere på selskapets anvendelse av standardkravene – for eksempel de faktorene som var utslagsgivende da et selskap konkluderte med at oppkjøpet av et eiendomsselskap var å anse som en virksomhetssammenslutning, og ikke kjøp av enkelteideler, eller de konkrete forholdene som ble vektlagt da et selskap vurderte at en fusjon av et datterselskap med et datterselskap i et annet konsern var et oppkjøp der selskapet var overtakende part. Denne informasjonstapskilden skyldes manglende skreddersøm og kan benevnes «generalitetsproblemet».

«Etterlevelsproblemet»

I enkelte tilfeller synes regnskapsprodusenter å gi noteopplysninger fordi det følger av en standard, tilsynelatende uten kritisk å vurdere behovet for informasjonen. Pensjonsnoten er et egnet eksempel på nett-

opp det. Ofte strekker den seg over flere sider i regnskapet, til tross for at den ytelsesbaserte ordningen kanskje ble lukket for flere år siden og at mange av de opplysningskravene som følger av standarden derfor i liten grad har særlig interesse, samt at ordningens finansielle betydning er relativt liten. Enkelte hevder at det neppe kan være problematisk at regnskapet inneholder denne typen irrelevant informasjon, så lenge all relevant informasjon også gis. Det er imidlertid et noe unyansert synspunkt. Brukerens forutsetning er at all informasjon i regnskapet er relevant – hvis ikke ville den vært utelatt. Derfor blir i utgangspunktet brukeren villedet av irrelevant informasjon. Det er åpenbart at brukeren ved å studere informasjonen mer i dybden, kan avdekke dens overflødigheit, men risikoen for misforståelser, og dermed feilslåtte beslutninger og uhensiktsmessig ressursallokering, er uansett til stede. Denne kilden til informasjonstap kan betegnes som «etterlevelsproblemet», fordi regnskapsprodusenten i praksis «leser seg blind» på standardenes minimumskrav og

ikke tar inn over seg verdien av å sondere mellom vesentlig og uvesentlig informasjon.

«Støyproblemet»

Et annet vanlig eksempel illustrerer potensialet for informasjonstap ved «for mye» informasjon veldig godt. Det følger av IFRS at det skal gis informasjon om estimatusikkerhet når det er *betydelig* risiko for at estimatene vil bli gjenstand for *vesentlige* justeringer i fremtidige perioder. I IFRS-regnskap med betydelig innslag av virkelig verdi-estimer, som ved måling av finansielle instrumenter, og andre målestimer, som ved måling av varige driftsmidler og immaterielle eiendeler (gjenvinnt beløp), og andre usikre poster, som avsetninger, betingede forpliktelser og utsatte skattefordeler for å nevne noen, er denne informasjonen åpenbart høyst relevant for brukeren ved etablering av et robust beslutningsgrunnlag. I praksis gis denne informasjonen, men ofte uten at regnskapsprodusentene nyanserer informasjonen i tråd med standardens opplys-

Regnskap

ningskrav. Konsekvensen er at det på lik linje med relevant informasjon gis informasjon om estimatusikkerhet som det er usannsynlig at vil medføre vesentlige justeringer i fremtidige perioder. Blant selskaper notert på Oslo Børs er det for eksempel ikke uvanlig at det gis estimatusikkerhetsinformasjon i tilknytning til åtte til ti estimater, til tross for at det knytter seg betydelig risiko for vesentlige justeringer til bare ett eller to av dem. Når det gis likelydende informasjon om alle estimatene, «stjeler» den irrelevante informasjonen beslutningsnytte fra brukerne ved at det er uklart hvilke estimater som det faktisk knytter seg betydelig risiko til. Nettopp derfor kan denne kilden til informasjonstap benevnes «støyproblemet». En annen beskrivende benevnelse er «vesentlighetsproblemet». Men sistnevnte benevnelse dekker kun én av to dimensjoner ved problemet, nemlig inkludering av irrelevant informasjon, som illustrert ved pensjonseksemplet over, og ikke den andre dimensjonen som over er illustrert ved estimatusikkerhetseksemplet.

«Navigeringsproblemet»

Som over nevnt, kan for mye informasjon i seg selv bidra til informasjonstap, fordi brukerne ikke har tilstrekkelig med kompetanse og/eller tid til å lete frem den relevante informasjonen. IFRS angir en noterekkfølge som kan være formålstjenlig, og i praksis har et stort flertall av selskapene organisert regnskapene sine tilsvarende. På denne måten anser mange at brukerne på en enklere måte kan navigere i regnskapene, og sammenligne mellom ulike selskaper. Ulempen er imidlertid at en ved å følge et «standardoppsett» i mindre grad kan bistå brukeren med å identifisere den sentrale informasjonen, for eksempel ved at det som anses som periodens viktigste hendelse og/eller utvikling presenteres tidlig i regnskapet, for på den måten å gjøre brukeren særlig oppmerksom på den. Segmentinformasjon anses for eksempel i mange sammenhenger å være særlig relevant for brukernes beslutningsformål, men fortsatt er det mange selskaper som gir denne informasjonen mot slutten av regnskapet sammen med annen mindre betydningsfull informasjon. Et vanlig motsatt eksempel er informasjon om vedtatte, men ikke ikrafttrådte standarder. Dette er normalt ikke kritisk informasjon for brukerne, men like fullt er det mange selskaper som gir denne informasjonen «forrang» ved å presentere den tidlig i regnskapet (for øvrig gjør ofte generalitetsproblemet seg tydelig gjeldende i denne informasjonen

ved at selskapene angir på generelt grunnlag hva endringene gjelder, men uten å angi selskaps-spesifikk informasjon om forventet virkning av endringene). Dersom regnskapsprodusenten rangerer informasjonsverdien av ulike regnskapsopplysninger etter et intuitivt og kjent mønster og strukturerer regnskapet tilsvarende, vil brukerne enklere kunne identifisere beslutningskritisk informasjon. Derfor kan denne kilden til informasjonstap benevnes «navigeringsproblemet».

«Konsistensproblemet»

Regnskap er en viktig, men ikke eneste kilde til finansiell informasjon. IFRS har anvendelse for års- og delårsregnskap. Finansiell informasjon som gis andre plasser, herunder i andre deler av års- og delårsrapporter er ikke underlagt de kravene og begrensningene som IFRS oppstiller. Derfor har det utviklet seg en praksis der finansielle nøkkeltall som bygger på, men ikke er identiske med regnskapstallene, presenteres andre steder enn i regnskapet. For eksempel er det ikke uvanlig at selskaper i annen ledelsesrapportering refererer til justerte resultattall, for eksempel driftsresultat før «uvanlige» eller «spesielle» poster, og direkte eller indirekte antyder overfor brukerne at de justerte tallene er mer relevante enn tallene som oppstilles og forklares i regnskapet. Denne typen konsistensavvik mellom regnskapene og annen finansiell informasjon kan gi grobunn for informasjonstap, særlig når det ikke gis entydig og tydelig avstemmingsinformasjon mellom de justerte og de underliggende tallene. Videre bidrar denne praksisen til at fordelene ved et standardisert og harmonisert regnskapsspråk som IFRS utvannes, ettersom de justeringene som gjøres er subjektive og selskaps-spesifikke. Denne kilden til informasjonstap kan benevnes «konsistensproblemet», og skiller seg fra de kildene som er omtalt over ved at det ikke reflekterer et tap av informasjon i regnskapene som sådan, men snarere et potensielt informasjonstap når en ser regnskapsinformasjonen sammen med annen finansiell informasjon.

«Avgrensingsproblemet»

Som over nevnt brukes regnskapet sammen med andre informasjonskilder. Ved at IFRS krever at regnskapet skal være et selvstendig og fullstendig dokument, og derfor at kryssreferering til andre kilder kun i unntakstilfeller er tillatt, får års- og delårsrapporter ofte et gjentakende og repeterende preg. For eksempel er det vanlig at ulike risikoer som påvirker regn-

skapet omtales både i regnskapet og av ledelsen i årsberetningen eller i tilsvarende dokumenter, med det resultat at det til tider oppstår inkonsistenser, som nevnt over, samt at regnskapet ofte fremstår unødvendig generisk, kvantitativt og oppsummerende. Det siste fordi den mer beskrivende og redegjørende omtalen gis utenfor regnskapet. Dersom ledelsens kvalitative vurderinger ble gitt i direkte tilknytning til regnskapet, ville konsistensproblemet reduseres, gjentakelsene ville bli færre, og regnskapsinformasjonen og dens implikasjoner ville bli tydeligere, mener mange. Fordi dette problemet oppstår som en konsekvens av at det regulerings-teknisk er nødvendig å avgrense regnskapets rekkevidde, kan det benevnes «avgrensingsproblemet».

Hvorfor

Informasjonstap i regnskapet er som redegjort for over en sammensatt problemstilling. Tilsvarende er det flere aktører, herunder IASB, brukere, regnskapsprodusenter, revisorer og regulerende myndigheter, som direkte eller indirekte har bidratt til problemet.

IASB

IASB har ikke vært flinke nok til å tydeliggjøre vesentlighetsprinsippets rolle, herunder samspillet mellom vesentlighet og minimumskrav. Videre har IASB i liten grad utforsket samspillet mellom regnskapsinformasjon og annen finansiell informasjon og alternativer til det tradisjonelle regnskapsformatet. I denne sammenhengen er også dagens teknologi et potensielt viktig element som fortjener mer oppmerksomhet. Er det for eksempel mulig at dagens teknologi gir muligheter for mer integrert rapportering og samspill mellom ulike former for ledelsesrapportering, herunder regnskapsrapportering?

Brukere

Formålet med regnskapet er å gi brukerne beslutningsnyttig informasjon. I den grad dagens regnskapsrapportering er sub-optimaliserende ved at de ovennevnte og eventuelt andre kilder til informasjonstap reduserer regnskapenes beslutningsnytte, må brukerne i større grad enn i dag på banen for å oppfordre regnskapsprodusentene til å gjøre formålstjenlige endringer i regnskapsrapporteringen. Brukernes direkte involvering er tvingende nødvendig, ettersom det først og fremst er de som kan identifisere de viktigste kildene til informasjonstap.

Regnskapsprodusenter

Det er liten tvil om at det fortsatt er et betydelig antall regnskapsprodusenter som i praksis opptrer som om den regulerte regnskapsrapporteringen er et «nødvendig onde», i stedet for å betrakte regnskapet som den viktigste kilden til god finansiell kommunikasjon med markedet, og dermed tilrettelegging for lavere kapitalkostnader. Dette gir seg enkle utslag som for eksempel at selskapene velger å beholde tidligere relevant informasjon i regnskapet, til tross for at det i inneværende periode er irrelevant, for på den måten å slippe å innarbeide tilsvarende informasjon i en senere periode når den igjen blir relevant.

Revisorer

For revisorer, og også regnskapsprodusenter, utgjør det såkalte «more is good bias» en reell utfordring. Det er få, om noen, selskaper som har blitt kritisert eller saksøkt fordi regnskapet har inneholdt litt eller mye irrelevant informasjon. Det er imidlertid et utall av eksempler på selskaper som har blitt kritisert og saksøkt fordi de har utelatt relevant informasjon fra regnskapet. Derfor har både regnskapspro-

ducenter og revisorer en iboende tilbøyelighet til å foretrekke «for mye» informasjon i regnskapet.

Ofte beskyldes revisorer for å ha en «sjekklistermentalitet» og at denne bidrar til flere av kildene til informasjonstapsproblemet som er redegjort for over. At sjekklister i mange sammenhenger representerer et nyttig revisjonsverktøy, er en kjensgjerning, noe som ikke er særlig overraskende med tanke på hvilken rolle fullstendighet som kvalitetskrav har i en enhver form for revisjon. Derfor er denne noe populistiske påstandens referanse til sjekklister mindre interessant. Det som imidlertid er langt mer relevant, er oppmerksomheten som den retter mot en revisors mentalitet og dermed adferdsmønster, for det er mye som tyder på at informasjonstapsproblemet i større grad er et adferdsproblem enn et teknisk regnskapsspørsmål.

Regulerende myndigheter

Ikke sjeldent velger regnskapsprodusenter å innarbeide noteopplysninger til tross for at de ikke anses som relevante, for eksempel fordi de gir informasjon om en uve-

sentlig post eller transaksjon, under henvisning til risikoen for at regulerende myndigheter, i Norge representert ved Finanstilsynet, vil kritisere selskapet om opplysningene ikke gis. På generelt grunnlag, altså på tvers av landegrenser, og dermed på tvers av regulerende myndigheter, er det vanskelig å kommentere denne bekymringens realitet. Dette fordi det er til dels veldig ulik praksis blant de forskjellige europeiske aktørene – noe som i seg selv er problematisk – og delvis fordi det synes å være en bekymring som muligens var mer reell for en del år tilbake enn i dag. For eksempel er utvilsomt det norske Finanstilsynet primært opptatt av forhold som potensielt er vesentlige for regnskapet, og tilsynet har også de siste årene i større grad enn en del tilsvarende andre europeiske aktører hatt fokus på innregnings- og målespørsmål. Videre har ESMA de siste to årene eksplisitt tatt opp informasjonstapsproblemet i sine årlige rundskriv der fokusområder presenteres, og Finanstilsynet har også i enkelttilfeller gitt selskap råd om hvordan noteinformasjonen kan forbedres. Men like fullt kan regulerende myndigheter være en av kildene til infor-

ZIRIUS PORTAL - DIN LØSNING TIL DINE KUNDER!

LA KUNDENE TA
DEL I JOBBEN!

Løsningen lar kunder av regnskapskontoret ta del i:

- ✓ Opprette kunder og varer
- ✓ Attestasjonsrutiner
- ✓ Legge inn inngående bilag
- ✓ Historikk og rapportering
- ✓ Sende tilbud, ordre og faktura m/KID
- ✓ Godkjenne betalinger til bank
- ✓ Oppdatert betalingsstatus fra regnskap
- ✓ Timeregistrering mot prosjekt

Webbasert klientportal, direkte koblet til ZIRIUS ERP for et effektivt daglig samspill.

Finn ut mer på www.zirius.no

Regnskap

masjonstapsproblemet dersom regnskapsprodusenter, til tross for myndighetenes innsats for å redusere informasjonstapsproblemet, oppfatter at myndighetene først og fremst er opptatt av etterlevelse og i mindre grad av regnskapets evne til å formidle den beslutningsrelevante informasjonen på en mest mulig formålstjenlig måte.

Virkemidler

IASB

Som redegjort for innledningsvis i denne artikkelen, er målsetningen med et av de mest omfattende pågående prosjektene til IASB, det såkalte noteinitiativet, å bidra til mindre informasjonstap i regnskapene. IASBs utgangspunkt er at det først og fremst er regnskapsprodusentene som må utvikle praktiske løsninger på problemet. Men IASB har som siktemål gjennom sitt initiativ å rette fokus mot noen av kildene til informasjonstap, ved blant annet tydeligere å tilkjenne i standardene at notekravene er underlagt en vesentlighetsterskel, at generisk og generell informasjon ikke er egnet til å øke informasjonsverdien i regnskapene, og ved å klargjøre at det ikke er krav om noen standardisert notestruktur og rekkefølge, men snarere at formatet må tilpasses det enkelte selskapets særskilte forhold. På et tidlig tidspunkt i prosjektet vurderte IASB å forby uvesentlige opplysninger i regnskapet, men konkluderte med at et slikt forbud ville være vanskelig å gjennomføre i praksis fordi vesentlighet er en skjønnsmessig vurdering der grensen mellom vesentlig og uvesentlig er glidende. Denne konklusjonen er ikke uangripelig. Det er en rekke andre skjønnsmessige forhold som er operasjonalisert gjennom standardkrav. For eksempel er det krav om å konsolidere enheter som faktisk kontrolleres («de facto kontroll»), og det er ikke opplagt hvorfor et forbud mot å gi uvesentlige opplysninger i regnskapet er mindre praktiserbart enn krav eller forbud knyttet til andre typer skjønnsmessige vurderinger. I løpet av tredje kvartal 2015 er det ventet at IASB vil utgi et såkalt «Practice Statement» om anvendelse av vesentlighetsterskelen. Dette dokumentet kan potensielt bli et viktig bidrag i arbeidet med å redusere informasjonstap i regnskap. Det er uklart om denne veiledningen vil bli av en sånn karakter at den vil være egnet til å ha direkte implikasjoner på gjeldende praksis. Dette fordi IASB er tvunget til å forholde seg til en rekke ulike lands regnskapstradisjoner, der de med tradisjonelt tung vektlegging av skjønnsutøvelse ventelig vil være skeptiske til kon-

kretisert veiledning i praktiske vesentlighetsvurderinger.

Brukere

Brukerne må i enda større grad enn i dag involvere seg i debatten om informasjonstap, og det er særlig viktig at brukerne bidrar med konkrete forslag til forbedringer. Dette kan gjøres gjennom deltakelse i den offentlige debatten, men også gjennom direkte oppfordringer til selskapene. På denne måten vil brukerne «tvinge frem» endringer – brukernes eksplisitt uttrykte forventninger har i praksis ofte vist seg å være det mest effektive virkemidlet for å oppnå praksisendringer.

Regnskapsprodusenter

I en artikkel i Praktisk økonomi og finans nr. 4 2014 («Struktur, skreddersøm og vesentlighet i finansregnskapet») redegjorde Kvifte og Hansen for en rekke konkrete virkemidler som internasjonale selskaper har benyttet seg av for å forbedre tilgjengeligheten i regnskapet. Uten å gjenta en tilsvarende eksemplifisert gjennomgang i denne artikkelen er det interessant å observere hvilke til dels enkle grep som tilsynelatende øker informasjonsverdien for brukerne, som for eksempel integrering av prinsippbeskrivelsene i de enkelte notene, gruppering av noter etter innhold, og rangering av notene etter antatt viktighet. Det som imidlertid fremstår som det mest effektive virkemidlet mot informasjonstap, er tilpasning av noteinnholdet til selskaps-spesifikke forhold, herunder vesentlighetsterskelen. I praksis er også dette kanskje det mest krevende virkemidlet, som blant annet forutsetter løpende oppdatering fra regnskapsperiode til regnskapsperiode. Det er sentralt at forbedringsprosjekter forankres hos ledelsen, og ikke blir kun et anliggende for regnskapsfunksjonen i selskapet. Effektiv kommunikasjon av finansiell informasjon er av natur et ledelsesansvar, og nettopp derfor er det som nevnt foran også viktig at brukerne står for etterspørselen av forbedringer. Dersom det kun blir et reguleringssteknisk spørsmål der IASB og regulerende myndigheter etterlyser tiltak, blir det i praksis vanskelig å løse det som over er omtalt som etterlevelsesproblemet.

Revisorer og regulerende myndigheter

Brukerne og regnskapsprodusentene er de sentrale aktørene når informasjonstapsproblemet skal løses. Det betyr imidlertid ikke at revisor og regulerende myndigheter ikke kan spille en viktig rolle. Den siste tiden har begge aktørene gjort ulike tiltak for å

bidra til mindre informasjonstap. Regulerende myndigheter har gjort dette ved å ta opp problemstillingen i rundskriv og i dialog med selskaper. Revisorer har tatt opp problemstillingen i publikasjoner og i ulike hjelpemidler som eksempelvis regnskap utarbeidet i andre enn det tradisjonelle formatet og vektlegging av vesentlighetsvurderingen i sjekklister og andre tilsvarende revisjonsverktøy. For revisor er trolig bevisstgjøring rundt primærformålet med finansiell rapportering det virkemidlet som potensielt kan være mest effektivt – fokus på fullstendighet for revisjonsformål må balanseres mot regnskapsrapporteringens primærformål.

Avsluttende kommentarer

Finansregnskapet er fortsatt det viktigste beslutningsgrunnlaget brukerne har. I denne artikkelen er det imidlertid vist at det er kilder til informasjonstap i gjeldende regnskapspraksis. Brukerne og regnskapsprodusentene må ta hovedansvaret for utvikling av en mer effektiv praksis fremover, men også IASB, revisorer og regulerende myndigheter kan være sentrale bidragsytere. IASB gjør som redegjort for innledningsvis allerede mye, de store revisjonsselskapene har de siste par årene satt problemstillingen høyt på agendaen, og internasjonalt er det flere selskaper, også i Norden, som den siste tiden har gjort store omredigeringer av struktur og innhold for å redusere informasjonstap. Norske selskaper synes imidlertid så langt bare i liten grad å ha prioritert tiltak for å bøte på de ulike dimensjonene av informasjonstapsproblemet. Om det er et resultat av mindre «press» fra norske brukermiljøer eller om det gjenspeiler andre forhold, er det vanskelig å si noe sikkert om. Det som imidlertid er sikkert, er at nøytralisering av kilder til informasjonstap med god grunn bør stå høyt på agendaen til både norske og utenlandske selskaper i tiden som kommer. IASBs noteinitiativ er en grunn til det, og en annen er revisorer og regulerende myndigheters ventede intensiverede oppmerksomhet omkring problemet. Men igjen, til syvende og sist vil det være brukerne som bestemmer hvor ressurskrevende praksisendringer som vil kreves de nærmeste par årene.

Det komplette forretningsystemet i skyen

Frihet

Ingen kostbare IT-investeringer
Alltid tilgjengelig på alle flater

Kontroll

Styringsinformasjon i sanntid

Forenkling

Automatiserte prosesser
Sømløs arbeidsflyt
Økt produktivitet

Run your business - not your business systems

www.xledger.no